

Laatdienst 02-06-2024

Overweging

Lieve mensen van God.

Van welke God? Een Opperwezen, Almachtig, Streng?

Een God die beloont en straft? Een onbegrijpelijk, onzichtbare, onveranderlijke, volkomen wijze, rechtvaardige en een zeer overvloedige fontein van al het goede?

Je kunt je afvragen over welk Godsbeeld spreken we als het over de Ene Onnoembare gaat? Wat bedoelen we als we zeggen te geloven in het bestaan van de Eeuwige?

Het overkomt mij regelmatig dat mensen me vragen: 'Geloofst u het zelf dat God bestaat?' Ik moet eerlijk bekennen dat ik me altijd ongemakkelijk voel bij deze vraag. Makkelijker is het als ze vragen: 'Houd je van kaas' of 'Ben je in Broek op Langedijk geboren?' Dat zijn heldere vragen. Daar kan ik duidelijk ja op zeggen. Maar over de vraag naar God en of hij/ of zij bestaat en hoe dan bestaat? Dat vind ik lastiger, en met mijn antwoord aarzel ik altijd. Omdat ik altijd vermoed of bang ben dat mensen me in een bepaald hokje willen stoppen en misschien ook wel de Eeuwige in een hokje willen stoppen.

Beelden van God: Zelfs mensen die regelmatig naar de kerk gaan spreken vaak aarzelend en naar woorden zoekend over Die Ene.

Velen buiten de kerk antwoorden dat ze wel in 'Iets' geloven maar in God en de kerk dat nou niet bepaald.

Vroeger was dat gemakkelijker denk ik. Je had duidelijke geloofsopvattingen zoals bijv. de 16^e-eeuwse Heidelbergse Catechismus die middels vraag en antwoord duidelijkheid verschaft hoe je geloven moest. Je moest gewoon de antwoorden uit je hoofd leren en daarover kon je dan overhoord worden. Het is een beeld van God en een manier van geloven waar velen binnen en buiten de kerk maar moeilijk in mee kunnen gaan.

We kunnen slechts spreken in beelden over de Onnoembare Aanwezige en zoeken in verhalen naar wat ervan waarachtig is. En toch nooit helemaal onder woorden brengen wat we bedoelen. Erover zingen gaat gemakkelijker. Door de muziek laten we ons eerder raken.

In het lied: Die de aarde boetseerde, dat vanmorgen centraal staat, vielen ons twee begrippen op. Twee woorden over De Eeuwige aangehaald waarop ik dieper in wil gaan. De Eeuwige als schepper als boetseerder, en de Eeuwige die

schuilt / aanwezig is in woorden, woorden die worden gezaaid en woorden die met ons meetrokken de eeuwen door.

Als eerste het beeld van de Eeuwige als boetseerder.

Als je inzoomt op dat beeld dat zie ik de Eeuwige als een pottenbakker achter de draaischijf. Met handen die een relatie aangaan met de klei. De klei doorkneedt, en de stugge klei soepel maakt met de warmte van haar handen. Daarna de soepele klei op de draaischijf legt en onder haar boetserende handen omhoog doet komen. En telkens als het niet helemaal gaat zoals ze wil, drukt ze de klei weer ineen en begint opnieuw, totdat de klei een vorm heeft die haar bevalt.

En je moet zelf een keer achter de draaischijf hebben gezeten om in te kunnen voelen dat het boetseren geduld vraagt en vakmanschap. De handen gaan een relatie aan met wat gecreëerd wil worden. Er is sprake van een intens samenspel tussen de boetseerder en de klei. Er wordt een intieme relatie aangegaan. Want de klei reageert op de handen van de boetseerder en de boetseerder reageert weer op de bewegingen van de klei. De boetseerder legt haar ziel en zaligheid in de relatie met de klei en creëert het naar haar beeld.

Zo spreekt de psalmist in psalm 8 ook vol verwondering over het werk van Gods vingers. U hebt de mens bijna een god gemaakt, naar uw beeld, hen gekroond met glans en glorie en hen toevertrouwd met het werk van uw handen en alles aan onze voeten gelegd.

Groots trekt de boetseerder ons uit de klei.

En de Eeuwige laat ons niet alleen als we zijn geboetseerd, maar geeft ook openlijk haar woord mee als steun op onze levensweg. Als een belofte maar ook als een uitnodiging. Woorden die duidelijk zijn over wat de bedoeling is van het geboetseerde, het geschapene.

Woorden die uitnodigen om recht te doen, trouw en waarheid hoog in het vaandel te houden. Woorden die ons dragen, waar we het mee uit kunnen houden in ons leven, woorden die werken. Liefdevolle woorden die ons weg kunnen houden bij chaos, want daartoe waren we niet geschapen.

Maar we hebben ook de vrijheid gekregen om zelf onze weg te kiezen, want we zijn bijna god gemaakt. En vaak trekt het dagelijks leven ons bij dat goddelijke van ons vandaan. Niets menselijks is ons vreemd.

En toch op wonderbaarlijke wijze laat de boetseerder ons niet los. Zij blijft de verbinding met ons zoeken. Ook als wij ons zelf tot god maken en denken dat wij alles naar onze hand kunnen zetten.

In ons menswordingsproces komen we hobbels tegen die ons terug kunnen brengen naar de verbinding met ons ware goddelijke zelf. De verbinding met waartoe we ten diepste zijn geboetseerd.

Ter illustratie een wonderlijk verhaal.

Bijna ongemerkt schuifelt een sjofele man het restaurant binnen. Hij ziet er niet uit. Of ze misschien een glas water voor hem hebben en wat te eten. Hij heeft geen geld, wel een wonderlijk verhaal. Hoor maar.

Net buiten de grote stad in één van de dorpen aan de bosrand woont een vrouw in een klein landhuis. Ze leeft van wat de natuur haar geeft. Ze bewerkt haar land, verzorgt haar dieren. Haar lichaam is gebruikt door de zon, stevig en gespierd, terwijl ze tegelijkertijd iets broos, iets kwetsbaars in zich heeft.

Jarenlang komen er mannen bij de vleet die haar gouden bergen beloven, maar zij slaat ze af, keer op keer. Tot op een dag één van de rijkste mannen van het land in het dorp arriveert. Om indruk te maken koopt hij direct het dorpsplein, met het restaurant, waarna hij terstond de vrouw uitnodigt voor een groots diner.

Zodra hij haar ziet raakt hij tot over zijn oren verliefd. Zo heftig dat slechts één ding zijn wild kloppend hard weer tot rust kon brengen. Hij vraagt haar ter plekke om met hem te trouwen. Gewent als hij is om alles meteen te kopen en te bezitten wat hij wil hebben.

Lang kijkt ze hem aan. Kwetsbaar en sterk. Ze lacht mooi alsof ter plekke de zon gaat schijnen. "Als je alles weggeeft dat je bezit, zal ik je liefde beantwoorden."

Eerst begrijpt hij het nog niet en denkt dat ze alles wil hebben. Maar heel langzaam dringt het tot hem door ... Hij, hij moet alles, echt alles weggeven aan de armen en zo...

Totaal in de war staat hij op. De twijfel staat in zijn gezicht te lezen.

Verblind loopt hij langs de vrouw die hij lief heeft heen naar buiten, het plein over richting het bos. Daar aangekomen ver van iedereen schreeuwt hij het uit: "Wat moet ik doen?"

"Ik, één van de machtigste en rijkste mannen van het land, toegeven aan haar eis, iedereen zal me uitlachten. Hoezo alles loslaten en weggeven. Wie ben ik dan nog? Wat blijft er van me over?"

Schor, wanhopig en verdwaald zoekt hij als het donker wordt beschutting onder een oude boom. Het is koud en hij harkt met zijn verkleumde handen herfstbladeren over zich heen, waaronder hij tenslotte in een onrustige slaap valt.

Hij droomt en in zijn droom ziet hij langzaam iemand naderbij komen.

Het is zij die hij zo lief heeft. Dichtbij gekomen doet zij haar jas uit. En legt hem over hem heen zo dekt ze hem toe.

Elf dagen later arriveert een wat sjofele man in het dorp, Hij schuifelt via het plein het hotel restaurant binnen. Hij ziet er niet uit. Maar op een of andere manier straalt hij iets uit. Een soort goddelijk geheim of zo.

“Of ze misschien een glas water voor hem hebben. En wat te eten. Hij heeft geen geld, wel een wonderlijk verhaal.”

Hij heeft haar woorden in het bos zich eigen gemaakt en komt op een nieuwe manier tot leven.

Daar waar het licht in mensen doorbreekt, worden mensen beelddragers van de Eeuwige. En soms in alle wanorde die ons via de media tegemoet komt, zien we er pareltjes van. Ik wil eindigen met een hoopvol bericht wat ik las. Sinds 2006 wordt er door Parents Circle op de nationale herdenkingsdag van Israël door Palestijnen en Israëliërs in elkaars aanwezigheid gerouwd om de doden van beide kanten.

En sinds de aanval van Hamas op 7 oktober 2023 en de Gaza invasie door Israël melden zich enorm veel nieuwe rouwenden. Zij zijn een minderheid en in hun omgeving wordt hun deelname aan dit gezamenlijke rouw moment vaak afgekeurd of niet begrepen.

Het is een zoon van een vermoorde moeder die zegt: “Ik wil geen beelddrager van haat en pijn meer zijn. Ik wil dat het niet langer bij deze wereld hoort. we moeten meewerken aan een wereld waarin andere omstandigheden heersen dan deze chaos.”

Dat ook wij ieder op onze eigen unieke manier beelddragers van de Eeuwige mogen zijn. Geboetseerd niet voor de chaos maar om deze aarde bewoonbaar te maken. Een plaats waar recht wordt gedaan, waar mensen trouw zijn en woorden spreken die werken en op die manier de vrede bewerkstelligen.

Dat wij ons uitgenodigd weten door de Eeuwige daartoe.

Graag willen we jullie een filmpje laten zien waar de hoop en het verlangen wordt uitgezongen dat we op een dag leven zullen als beelddragers van de Eeuwige

<https://www.youtube.com/watch?v=ZPBjAfmGc-g> Onde Day

Aly Vader-Terpstra